

A Győri Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű felperes neve I.r.** és **II.rendű felperes neve II.r. felperesnek** a Dr. Bacsek György Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve alperes** ellen személyiségi jogok megsértése iránt indított perében, a Győri Törvényszék 2019. november 27. napján kelt P.20.507/2019/11. számú ítélete ellen az alperes által 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 napon belül 38.100,- (Harmincnyolcezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 96.000,- (Kilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye további fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperesek politikusok, a **Párt** tagjaiként a 2018. április 8-án tartott országgyűlési képviselő-választáson országgyűlési képviselő-jelöltként indultak.

Az alperes jogelődje által üzemeltetett www....hu <<http://www....hu>>. internetes oldalon 2018. április 6-án „Százmilliós villákban lakik a **párt** vezérkara” címmel cikk jelent meg a felperesekről. A cikk szerint „Az **Újság** sorozatot indított, amelyben napról napra bemutatják, hogy a ... párt vezérkara olyan drága ingatlanokban lakik, amire az általuk lenézett hétköznapi embereknek (...) soha nem juthat pénzük. Közös ezekben a minimum százmilliót érő ingatlanokban, hogy gondosan kifelejtették, eltüntették őket a parlamenti vagyonynyilatkozatból, strómanok, távolabbi rokonok, netán idős szülők nevére íratják a méregdrága házakat”.

A cikk megnevezi mindkét felperest: az abban írtak szerint az I.r. felperes egy ... kerületi villában „húzza meg magát”, a II.r. felperes pedig „minden áldott este egy ... luxusvillában hajtja álomra a fejét”, továbbá „nem aprózza el a ... hegyvidék legdrágább utcájában a ...hegy kellős közepén birtokol egy akkora házat, hogy abban százmillióért legfeljebb egy fürdőszobát kapni.”

Az alperes jogelődje az I.r. felperes lakhelyeként a **Város 1 ...** szám alatti ingatlanra utalt, amely 1987. július napjától az I.r. felperes szüleinek tulajdonát képezi. A II.r. felperes lakhelyeként megjelölt **Város 1...2** szám alatti ingatlan pedig 1992. november 10. napjától a II.r. felperes szüleinek tulajdonában áll.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes jogelődje megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat a www....hu <<http://www....hu>> oldalon 2018. április 6. napján „Százmillió villákban lakik a Jobbik vezérkara” címmel megjelent cikkben azzal, hogy valótlanul híresztelte róluk, miszerint százmillió forint értékű ingatlanokban laknak, azonban azokat más nevére írták, hogy ne kelljen a vagyonyilatkozataikban feltüntetniük. Kérték továbbá az alperes kötelezését felperesenként 600.000,-Ft összegű sérelemdíj megfizetésére.

Keresetüket azzal indokolták, hogy a **Újság** című lapban megjelent cikk átvételével az alperes jogelődje az országgyűlési képviselő-választások során lejárató kampányt folytatott, rombolni kívánta a felperesekbe vetett közbizalmat.

Arra hivatkoztak, hogy a cikkben hivatkozott ingatlanok nem százmillió forint értékűek, és azok nem is képezik a tulajdonukat, így nem titkolták, és nem is titkolhatták el ezeket a vagyonyilatkozataikban. Állították, hogy a cikk megjelenése a velük szembeni összehangolt médiaakció része volt.

A követelt sérelemdíj összegét arányban állónak ítélték az őket ért hátránnyal és az elkövetett jogsértéssel.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Előadta, hogy csak utánközlője a cikknek, és nem is szó szerint vette át az eredeti cikkben foglaltakat, így a felelőssége alacsonyabb, mint az eredeti cikk közlőjéé. Azt is kérte figyelembe venni, hogy a felperesek, mint országgyűlési képviselők közszereplők, ezért az általuk igényelt személyiségvédelemben nem részesülhetnek. Arra is hivatkozott, hogy a felperesek a sérelmezett kijelentéseket kiragadták a cikk egészéből. Kérte annak figyelembevételét is, hogy a felperesek korábban antiszemita módon nyilvánultak meg, ezért nincs olyan jó hírnevük, társadalmi megítélésük, amelyet a kijelentések sértettek volna.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnévhez való jogát azzal, hogy a jogelődje által üzemeltetett www....hu <<http://www....hu>> internetes oldalon „Százmillió villákban lakik a Jobbik vezérkara” című cikkében azt a valótlan tényt híresztelte, hogy az I.r. és II.r. felperes százmillió villákban lakik, azokat parlamenti vagyonyilatkozatukban nem tüntették fel, mások nevére írták.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek 15 napon belül személyenként 600.000,-Ft-ot, továbbá 15 napon belül a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 76.200,- Ft perköltséget és a Magyar Államnak 72.000,-Ft feljegyzett eljárási illetéket. Megállapította, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik az eljárás során felmerült költségeiket.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperesek által hivatkozott cikk már nem található meg a www....hu <<http://www....hu>> oldalon. Miután az alperes vitatta, hogy a hivatkozott oldalon a „Százmillió villákban lakik a Jobbik vezérkara” című cikk a felperesek által hivatkozott tartalommal jelent meg, elsődlegesen erre folytatott le bizonyítást. Abból indult ki, hogy az alperes által is elismerten létezett egy „Százmillió villákban lakik a Jobbik vezérkara” című cikk a honlapon, és annak tartalmára nézve a felperesek csatoltak egy mellékletet, így ezt követően az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy annak tartalma eltért a honlapon megjelent cikk tartalmától. Mivel az alperes e bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ítélete alapjául elfogadta, hogy a felperesek által megjelölt tartalommal jelent meg a cikk a www....hu <<http://www....hu>> oldalon.

Rámutatott arra, hogy a felpereseknek csak a közszereplői tevékenységükkel kapcsolatosan korlátozottak a személyiségi jogaik. Utalt arra is, hogy a felperesek politikusok, így közszereplői tevékenységükhöz kapcsolódik, hogy milyen anyagi viszonyok között laknak, kinek a tulajdonát képezik ezek az ingatlanok, és az ingatlanokat szerepeltették-e a vagyonyilatkozataikban. Ugyanakkor a közszereplőkre vonatkozóan tett valótlan tényállítások tekintetében a közszereplők személyiségi jogai nem korlátozottak. Amennyiben a közszereplők lakhatási körülményeire vonatkozóan valótlan tényeket közölt az alperes jogelődje, akkor a felperesek élhetnek a személyiségvédelmi jogvédelem eszközével. Ezért érdemben vizsgálta, hogy az alperes jogelődje a cikkben foglaltakkal megsértette-e a felperesek jóhírnévhez való jogát.

Idézte a bírósági gyakorlatot, mely szerint a jóhírnévhez való jog megsértésének megállapítására akkor van lehetőség, ha a hivatkozott kijelentés

1. tényállítás (illetve híresztelés),
2. valótlan tartalmú és
3. sértő az érintettre nézve.

Kifejtette, hogy a cikk tényt állít a **Város 1...1.** és **Város 1...2** szám alatti ingatlanok értékéről, arról, hogy a felperesek, mint a Jobbik vezérkarának tagjai, ezekben laknak, valamint, hogy az ingatlanokat más nevére íratva eltüntették a vagyonyilatkozatukból.

Miután az alperes bírósági felhívás ellenére nem bizonyította, hogy a hivatkozott ingatlanok milyen értékűek, valótlanok ítélte azt a tényállítást, miszerint a két ingatlan százmilliós értékű. Megállította - felhasználva a sérelmezett cikk alapját képező **Újság** cikk kapcsán a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban volt 18.P.21.672/2018. számú perben beszerzett adatokat is -, hogy egyik felperes lakóhelyét sem képezik ezek az ingatlanok. A becsatolt tulajdoni lap másolatok alapján azt is megállapította, hogy az ingatlanok nem képezik a felperesek tulajdonát, mert mindkét ingatlan évtizedek óta a felperesek szüleinek tulajdonában áll.

Rámutatott arra, hogy a fenti valótlan tényközlések a politikai élet tisztaságának követelményét és a politika működésével szemben támasztott társadalmi elvárásokat szem előtt tartva nyilvánvalóan sértőek a felperesekre nézve, ezért ezek híresztelésével az alperes jogelődje megsértette a felperesek jóhírnévhez való jogát.

Idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. § (2) bekezdését, amely szerint a sérelemdíjra való jogosultsághoz elegendő a személyiségi jog megsértése. Utalt arra, hogy ha megállapítást nyert a jogsértés, és nem áll fenn az alperes felróhatóságának hiánya, akkor további hátrány bizonyítása nem szükséges, de a sérelemdíj összege bizonyításra szorul, és a bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározása során a tételesen bizonyított hátrányok, sérelmek mellett köztudomású tényeket is figyelembe vehet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 266. § (2) bekezdése alapján.

Megállapította, hogy az alperes jogelődje a cikkben az országgyűlési kampány időszakában, lejárató céllal valótlan tények közlését ismételte meg anélkül, hogy azok valóságtartalmáról meggyőződött volna. A közvéleményben nyilvánvalóan visszatetszést keltett ez a cikk, és arra is alkalmas, hogy az érintett személy politikai hitelességét csökkentse, hisz azt sugallja, hogy az általa hirdetett elvekkel ellentétben cselekszik, eltitkolja vagyonát.

Álláspontja szerint a sérelemdíj nem az érintett személy hírnevének mértékét követi, hanem azt a változást van hivatva a jog eszközeivel kompenzálni, amely a jogsértő közlés előtti jobb hírnév és a jogsértő közlés utáni rosszabb hírnév között található. Ennek megfelelően a felperesek korábbi politikai szereplése, és annak megítélése nem képezi jelen peres eljárás tárgyát: amennyiben a felperesek megítélésében a perbeli cikk következtében hátrányos változás történt, úgy a felperesek sérelemdíjra jogosultak. Nyomatékosította, hogy a felperesek alperes által hivatkozott „méltatlan” antiszemita viselkedése nem áll összefüggésben a perbeli, a felperesek vagyoni helyzetét és jogkövető magatartását megkérdőjelező jogsértő kijelentésekkel.

Úgy ítélte meg, hogy nincs az alperes jogelődjének felróhatóságát kizáró körülmény. Ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy az a tény, hogy az alperesi jogelőd utánközlő volt, nem mentesíti a sérelemdíj megfizetésének kötelezettsége alól.

Kifejtette, hogy a sérelemdíj összegének megállapítása során kizárólag azt a körülményt kellett figyelembe venni, hogy az online újságban való megjelenés széles tömegekhez juthatott el, az nem bírt jelentőséggel, hogy ténylegesen milyen olvasottsággal rendelkezett a www....hu [<http://www....hu>](http://www....hu). Megjegyezte, hogy az online újság olvasottsága nem minősült bizonyítandó ténynek - még a sérelemdíj összegének meghatározása során sem - ezért a Pp. 184. §-a szerinti állítási szükséghelyzet (amelyre a felperesi hivatkozott) nem állt fenn. A sérelemdíj összegének meghatározása során azt is értékelte, hogy az alperes jogelődje saját jóvedelmének növelése céljából tette közzé a felperesekre vonatkozó valótlan állításokat.

Mindezekre tekintettel, a jogsértés súlyára, a felperesekre és a környezetükre gyakorolt hatásra, a nyilvánosság terjedelmére tekintettel a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján - mérlegeléssel - a kereseti követeléssel egyező, felperesenként 600.000,-Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a sérelemdíj összegének mérséklését kérte. A másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdésének d) pontjában jelölte meg.

Részletesen taglalta a felperesek közszereplői minőségét és ennek jogi jelentőségét, és úgy megismételte, hogy a felperesek, mint közszereplők tűrési kötelezettségét nem haladták meg a cikkben foglaltak, különösen nem a választási kampány során.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a kimentés körében értékelte azt a körülményt, hogy jogelődje másik sajtótermék cikkéből vette át a személyiségi jogot sértő tartalmat, holott ezt a tényt a sérelemdíj mérséklésénél kellett volna figyelembe vennie: értékelnie kellett volna, hogy a sérelmes újságcikk többszöri utánközlésére került sor, ezért a felpereseket ért hátrányok nem kizárólag a jogelődje által közölt cikkhez köthetők.

Arra is hivatkozott, hogy a jogelődje által átvett cikk nem egyezett meg szó szerint a **Újság** cikkével, abban ugyanis egyértelmű tényállítás volt, hogy a felperesek egy vállalkozó pénzéből százmillió forint értékű ingatlant vásároltak, azonban azt a szüleik nevére írták, hogy ne kelljen a vagyonyilatkozataikban feltüntetniük. Ezzel szemben a per tárgyát képező cikkben a „... netán idős szülők nevére írták a méregdrága házakat” mondat feltételes módú állítás, ennek ellenére azt az elsőfokú bíróság valótlan tényállításként minősítette, és nem értékelte úgy, hogy az csökkent a jogsértés súlyát.

Úgy vélte, hogy a jogsértés súlyát csökkenti az is, hogy a II.r. felperes is elismerte, miszerint a bejelentett lakcíme a Márton utca 12. szám alatti ingatlan, továbbá, hogy az ingatlan értékének megállapítására nem kellett szakértőt igénybe venni, mert köztudomású tény, hogy azon a területen egymillió forintos m² árral lehet számolni, tehát a 608 m² alapterületű ingatlant a cikk korrektül aposztrofálta százmilliónak.

Álláspontja szerint a sérelemdíj összegének megállapításánál figyelembe kellett volna venni azt is, hogy a felperesek a köztudomású tényeket meghaladóan további hátrányok bekövetkezésére nem hivatkoztak, és ilyet nem is bizonyítottak. A köztudomású tényekkel kapcsolatban előadta, hogy bár az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározása során köztudomású tényeket is figyelembe vehet, de az nem derül ki az ítélet indokolásából, hogy végül figyelembe vett-e ilyeneket. Megjegyezte, hogy ha a bíróság köztudomásúnak tart egyes tényeket, akkor erre a Pp. 266. § (4) bekezdése alapján köteles a feleket figyelmeztetni, mert a köztudomású tényekkel szemben helye van ellenbizonyításnak. Miután ezeket a szabályokat az elsőfokú bíróság megszegte, nem alapulhat köztudomású tényeken a sérelemdíj összege.

Arra is kitért, hogy a sérelemdíj összege csak akkor lehet megalapozott, ha a hátrány bizonyított és az arányban áll a követelt összeggel. Vitatta, hogy ne lehetett volna figyelembe venni azt, hogy milyen a felperesek társadalmi megítélése. Álláspontja szerint politikai közszereplőként a felperesek aktív részt vállaltak abban a lealacsonyító, az országgyűlési képviselő magatartásához méltatlan közbeszédben, amely mára a parlamenti vita jellemzőjévé vált. Megismételte, hogy az I. r. felperes országgyűlési képviselői felszólása során a parlamentben korábban súlyosan antiszemita kijelentéseket tett, amelyről számos sajtótermék beszámolt. A II. r. felperes kapcsán is idézte korábbi antiszemita megnyilvánulásait. Mindezek alapján megkérdőjelezte, hogy a felperesek maguk által lerombolt jóhírneve olyan mértékben sérült, amelyet csak a megítélt sérelemdíj képes kompenzálni.

Azt is kérte, hogy a bíróság értékelje a nyilvánosság terjedelmét is, azt, hogy a korábban megjelent médiatartalmakkal szemben a perbeli esetben egyszeri és rövid időtartamig fennálló online megjelenéséről volt szó, és hogy a cikk már a kereset kézhezvételekor sem volt fent az interneten, azt a jogelődje önként törölte.

Állította, hogy a felperesek maguk is eltúlzottnak tartották a keresetben megjelölt sérelemdíj összegét, hiszen az elsőfokú eljárásban egyezség esetére személyenként 500.000,-Ft-ban határozták meg azt.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, a bizonyítékokból pedig okszerű mérlegeléssel megfelelő következtetéseket vont le, így a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés nem vonható le.

Arra is hivatkoztak, hogy a sérelemdíjnak reparációs és repressziós kettős funkciója van, tehát a kompenzáció a jogvédelemre szoruló sértettnek, a büntetés pedig a jogsértőnek szól. A sérelemdíjnak tehát magánjogi büntető funkciója is van, amely a jogsértéstől való visszatartás érdekében szintén érvényre kell, hogy jusson.

Kitértek arra is, hogy az, hogy a perben olyan nyilatkozatot tettek, miszerint személyenként 500.000,-Ft összegű sérelemdíj megfizetése esetén hajlandóak egyezséget kötni az alperessel, nem

lehet alapja a sérelemdíj leszállítására irányuló fellebbezési érvelésnek, az egyezséggel ugyanis csak az ügy mihamarabbi lezárására törekedtek.

Egyebekben részletesen vitatták az alperes fellebbezési indokait.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla a fellebbezést a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III.31.) Kormányrendelet 29. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperes a fellebbezésében csak a sérelemdíj összegét sérelmezte és a másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdésének d) pontjában jelölte meg.

Erre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján kizárólag a sérelemdíj mértékére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést bírálta felül, és ennek során kizárólag anyagi jogi felülbírálatot végzett, amelynek keretében csak azt vizsgálta, hogy felülmérlegelhető-e az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntése.

A fellebbezés nem érintette a jogsértés tényének megállapítását, ezért az ítélet tábla nem vizsgálta az alperesnek a jogsértés tényét vitató fellebbezési állításait.

Ezen felül - mivel a fentiek szerint a felülbírálati jogkör nem terjed(het) ki eljárási jogszabálysértés vizsgálatára, valamint arra, hogy a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés vonható-e le, vagy a megállapított tények másként minősíthetők-e - nem bírálta el az alperes köztudomású tényekkel kapcsolatos bizonyításra vonatkozó hivatkozásait, és nem foglalt állást abban a kérdésben sem, hogy az alperes kimentése vagy a sérelemdíj összege körében kellett-e értékelnie a bíróságnak azt a körülményt, hogy jogelődje utánkölő volt.

Mindezek alapján a felülbírálat tárgyát kizárólag az bizonyítás eredményének mérlegelése képezte.

Mivel az alperes a határidőben előterjesztett érdemi ellenkérelmében nem védekezett azzal, hogy a sérelemdíj összegének megállapításakor indokolt figyelembe venni azt, hogy a cikk mennyi ideig volt elérhető az online felületen, ezért arról nem foglalt állást az ítélet tábla, hogy ezt a körülményt milyen módon kellett volna a döntése meghozatalakor értékelnie az elsőfokú bíróságnak.

Az ítélet tábla rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben meghozott döntése - a felperes által megjelölt felülbírálati jogkört gyakorolva - kizárólag abban az esetben változtatható meg, ha az kirívóan okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó mérlegelésen alapul (pl. BH1996.973.) Nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna, kizárólag az minősíthető nyilvánvalón okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013.119.II.).

Az elsőfokú bíróság által is idézett Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján, akit személyiségi jogában megsértenek sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (3) bekezdés szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ezeket a körülményeket okszerűen mérlegelte.

Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a felperesek közszereplőnek minősülnek. Erre tekintettel - egyes esetekben - ún. túrési kötelezettségük fokozott, a véleménynyilvánítás határai a személyükkel kapcsolatban az átlagosnál tágabbak. Az Alkotmánybíróság határozatai szerint a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a kifejtett véleményt annak érték és valóságtartalmától függetlenül védi, maga a véleménynyilvánítás lehetősége élvez alkotmányos védelmet. Amennyiben a bíróság egy-egy kitételt véleményként értékeli, nem vizsgálhatja annak érték- és valóságtartalmát, mert az nem a feladata. Az értékítéletre, az egyén személyes véleményére, a véleménynyilvánítási szabadság minden esetben kiterjed függetlenül attól, hogy a kifejtett vélemény értékes vagy értéktelen, igaz vagy hamis, érzelmeken vagy észérveken alapul. A véleménynyilvánítás lehetősége ugyanakkor nem ilyen tág a tényállítások tekintetében. A szabad véleménynyilvánítás joga nem terjed ki a tudatosan valótlán tényállításokra, vagy csúsztatásokra. (az Alkotmánybíróság 36/1994. számú és 7/2014. számú határozata).

A személyét érintő, valótlán és sértő tényállításokat a politikai közszereplő sem köteles eltűnni. (Kúria Pfv.IV.22.394/2017/7).

Ezért az alperes jogelődje - mivel valótlán és a felperesek jóhírnevét sértő tényeket közölt a felperesekről - nem hivatkozhat alappal arra, hogy a felperesek közszereplők és ezt tűnni kötelesek.

Az alperes azon állítása sem ad alapot a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére, hogy a sérelmezett cikk pusztán feltételes módon fogalmaz az ingatlanok idős szülők nevére történő átíratásáról.

Az állandó bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogi perekben is alkalmazandók a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) által eredetileg a sajtó-helyreigazítási eljárásokra nézve kidolgozott állásfoglalásokban rögzített vizsgálati szempontok. Ennek megfelelően a PK 12. számú állásfoglalás II. és III. pontja szerint a kifogásolt közleményt a maga egészében kell vizsgálni.

Az alperes jogelődje által közölt cikk egésze, annak szövegösszefüggéseire is kiterjedően arról szól, hogy a felperesek olyan értékes ingatlanokban laknak, amelyeket kihagytak a parlamenti vagyonnyilatkozatukból. A vagyonnyilatkozatból történő kihagyást a cikk tényként közli, a feltételezés a cikkben csupán az, hogy erre milyen módon (strómanok, távolabbi rokonok, netán idős szülők nevére történő íratással) került sor.

Az elsőfokú bíróság kellő súllyal értékelte, hogy az alperes jogelődje által működtetett honlapon - az alperes jogelődje saját jövedelmének növelése céljából - közzétett cikk eljuthatott a széles nyilvánossághoz, és alkalmas volt arra, hogy a széles nyilvánosságot a felperesek megítélésében negatív irányban befolyásolja. A jogsértés tehát nagy nyilvánosság előtt történt.

Arra is helytállóan mutatott rá, hogy az alperes jogelődje az országgyűlési kampány időszakában, nyilvánvalóan lejárató céllal közölte (illetve ismételte meg) a valótlán tényeket, anélkül, hogy azok valóságtartalmáról meggyőződött volna, és ez a közvélemény előtt visszatetszést keltett, csökkentette a felperesek politikai hitelességét.

Az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját is, hogy nem vehető figyelembe a sérelemdíj összegét csökkentő körülményként az, hogy a felperesek korábban - a jelen cikk tárgyától függetlenül - milyen politikai szerepet játszottak, csupán az, hogy a perbeli cikk következtében következett-e be a megítélésükben hátrányos változás.

Az ítéletábra is nyomatékosítja, hogy a felperesek korábbi, jelen ügygel semmilyen módon összefüggésbe nem hozható politikai megnyilvánulásai nem vonhatók jelen eljárásban a mérlegelés

körébe, és nem indokolják a jogsértéssel okozott hátrány kompenzálására megítélt sérelemdíj csökkentését.

Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a mérlegelésnél figyelembe kellett volna venni azt, hogy a felperesek egyezség esetére elfogadtak volna személyenként 500.000,-Ft sérelemdíjat.

A 2019. október 16. napján megtartott tárgyaláson a perfelvétel lezárását követően az elsőfokú bíróság megkísérelte a felek között egyezség létrehozását. A felperesek ekkor valóban úgy nyilatkoztak, hogy ha az alperes megfizet a részükre 500.000,-Ft-ot, akkor hajlandóak egyezséget kötni.

Az egyezség azonban nem jött létre a felek között.

Mivel az egyezségi ajánlatban a per mielőbbi lezárása érdekében tett - el nem fogadott - ajánlat nem minősül elismerésnek, és nem is a Ptk. 2:52.§ (3) bekezdése szerinti, az esetre vonatkozó körülmény, a sérelemdíj mértékét nem befolyásolja.

Mindezek alapján az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj összegének leszállítását az alperes által a fellebbezésében felhozottak nem indokolják, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Miután az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján viselnie kell a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségeit, egyúttal köteles megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) szerinti fellebbezési illetéket, továbbá a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperesek Pp. 81. §-a szerint felszámított másodfokú perköltségét.

Győr, 2020. június 22.

dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

dr. Molnár Andrea sk.
előadó bíró

dr. Maurer Ádám sk.
bíró